

Sygn. akt

III AUa 1292/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **20 marca 2013 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Barbara Gonera
	Sędziowie:	SSA Janina Czyż (spr.) SSA Alicja Podczaska
	Protokolant	st.sekr.sądowy Anna Budzińska

po rozpoznaniu w dniu **20 marca 2013 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **F. K.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.**

o prawo do emerytury

na skutek apelacji pozwanego organu rentowego

od wyroku **Sądu Okręgowego w Rzeszowie**

z dnia **23 października 2012 r.** sygn. akt **IV U 1011/12**

o d d a l a apelację.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 4 czerwca 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (t. jedn. Dz. U. 2009 nr 153 poz. 1227) oraz przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) odmówił prawa do emerytury F. K. ponieważ nie udowodnił 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych.

W odwołaniu od powyższej decyzji F. K. domagał się jej zmiany i przyznania dochodzonego świadczenia, naprowadzając iż w okresie od 2.05.1979 r. do 18.05.1990 r. pracował w(...)K. na stanowisku operatora żurawia wieżowego.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podnosząc, że wnioskodawca posiada jedynie 4 lata, 8 miesięcy i 10 dni zatrudnienia w warunkach szczególnych.

Do tego okresu organ rentowy nie uwzględnił: okresów od 19.01.1970 r. do 5.04.1970 r. w (...)R., od 7.07.1971 r. do 30.08.1971 r. w Hucie S. W. od 14.03.1984 r. do 11.12.1984 r. w B. R., od 22.07.1991 r. do 14.09.1991 r., od 30.06.1997 r. do 31.08.1997 r., od 12.09.1997 r. do 27.11.1997 r. w (...) S.A. w W., Oddział w R., od 10.02.1992 r. do 16.04.1992 r. w(...)S.A. w W., od 14.10.1996 r. do 30.10.1996 r. i od 16.12.1996 r. do 20.12.1996 r. w firmie(...)S.A. Oddział N. oraz od 29.05.1991 r. do 28.06.1991 r. w(...)S.A.

Wyrokiem z dnia 23 października 2012 r., sygn. akt IV U 1011/12 Sąd Okręgowy w Rzeszowie Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych od 15 kwietnia 2012 r.

Sąd ustalił, że F. K., ur. (...), w okresie od 2 maja 1979 r. do 16 grudnia 1990 r. był zatrudniony w (...)w K. na stanowisku operatora żurawia wieżowego, łącznie 11 lat, 7 miesięcy i 16 dni. Powyższy okres Sąd uwzględnił do stażu pracy w warunkach szczególnych, za wyjątkiem urlopów bezpłatnych (od 12.12.1984 r. do 1.02.1985 r. i od 19.05.1990 r. do 14.10.1990 r. oraz od 1.12.1990 r. do 16.12.1990 r.). Po doliczeniu okresów uwzględnionych przez organ rentowy: w Zakładach (...) (...) w Hydrobudowie – (...) SA oraz w Przedsiębiorstwie (...) (...) Sp. z o.o. wnioskodawca legitymuje się okresem pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 15 lat, 9 miesięcy i 29 dni.

Przechodząc do oceny prawnej Sąd Okręgowy stwierdził, że wnioskodawca posiada wymagany staż pracy w warunkach szczególnych i spełnia wszystkie przesłanki, określone w art. 184 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS.

W apelacji od powyższego wyroku organ rentowy zarzucił naruszenie art. 184 ust. 1 w związku z art. 32 i art. 46 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, poprzez przyjęcie, że wnioskodawca posiada 15 lat zatrudnienia w warunkach szczególnych, podczas gdy udowodniony okres wynosi 13 lat, 8 miesięcy i 16 dni, a także naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy, w szczególności art. 233 § 1 kpc, poprzez niewyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy oraz dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, na skutek braku przeprowadzenia postępowania w celu ustalenia, czy wnioskodawca faktycznie wykonywał pracę w warunkach szczególnych, a także art. 328 § 2 kpc, poprzez nie wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, tj. ustalenia faktów, które Sąd uznał za udowodnione.

Apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania w całości lub o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W ocenie organu rentowego wnioskodawca wykazał jedynie 13 lat, 8 miesięcy i 16 dni pracy w warunkach szczególnych.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego jest nieuzasadniona i podlega oddaleniu, ponieważ zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Rzeszowie jest trafny i nie narusza prawa.

Przedmiotem sporu w sprawie była ocena uprawnień F. K. do emerytury w obniżonym wieku, a to w związku z zatrudnieniem w szczególnych warunkach, na podstawie art. 184 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. 2009 nr 153 poz. 1227), a w szczególności spełnienie przez wnioskodawcę warunku posiadania stażu pracy w warunkach szczególnych.

Sąd Apelacyjny podzielił ustalenia faktyczne Sądu I instancji dokonane na podstawie przeprowadzonych dowodów, w szczególności prawidłowo Sąd Okręgowy wyliczył, iż wnioskodawca ma okres pracy w warunkach szczególnych, uprawniający do wcześniejszej emerytury. Udowodniony w toku postępowania sądowego okres pracy w warunkach szczególnych w (...) w K. w wymiarze 11 lat, 7 miesięcy, 16 dni, pomniejszony o okresy urlopów bezpłatnych, czyli łącznie o 7 miesięcy i 8 dni w połączeniu z okresem pracy w warunkach szczególnych uwzględnionym w decyzji ZUS z dnia 4 czerwca 2012 r., wynoszącym 4 lata, 8 miesięcy, 10 dni, przekracza wymagany piętnastoletni okres pracy w warunkach szczególnych. Dlatego też przedstawione w apelacji wyliczenia okresów pracy w warunkach szczególnych wnioskodawcy są błędne. Wskazać chociażby należy na rozbieżności pomiędzy decyzją, a apelacją w zakresie potraktowania okresu wykonywania pracy eksportowej w Libii od 14.03.1984 r. do 11.12.1984 r., za który wnioskodawca przedstawił świadectwo pracy w warunkach szczególnych z dnia 14 listopada 2001 r. i przypadającego po jego zakończeniu okresu urlopu bezpłatnego od 12.12.1984 r. do 1.02.1985 r. W sprawie nie ma znaczenia, że świadectwo pracy w warunkach szczególnych zostało wydane przez archiwum, skoro w tym okresie wnioskodawca wykonywał pracę w charakterze operatora żurawia wieżowego, co wynika ze świadectwa pracy (k. 13 akt rentowych), które to stanowisko pracy jest zaliczane do pracy w warunkach szczególnych.

Niezależnie od powyższego Sąd Apelacyjny zauważa, że wnioskodawca wykazał świadectwami pracy w warunkach szczególnych również inne okresy wykonywania pracy, wymienionej w wykazie A, dział V, poz. 3, załącznika do rozporządzenia RM z dnia 7 lutego 1983 r. oraz w wykazie A, dział V, poz. 3 pkt. 5, stanowiącym załącznik do zarządzenia nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 r. (Dz. Urz. nr 3 z dn. 6.12.1983 r.)

F. K. na stanowisku operatora żurawia wieżowego pracował bowiem w okresach: od 30.06.1997 r. do dnia 31.08.1997 r., od 29.05.91 r. do 28.06.91 r., od 22.07.1991 r. do dnia 14.09.1991 r., od 12.09.1997 r. do 27.11.1997 r., od 10.02.1992 r. do 16.04.1992 r., od 14.10.1996 r. do 30.10.1996 r. oraz od 16.12.1996 r. do 20.12.1996 r. Podkreślić w tym miejscu trzeba, że okres wykonywania pracy, zaliczanej do prac w warunkach szczególnych, odbyty na budowach eksportowych podlega zaliczeniu do stażu pracy w warunkach szczególnych. W świetle poczynionych uwag, można zasadnie przyjąć, że wnioskodawca legitymuje się okresem przekraczającym wymagany, piętnastoletni okres pracy w warunkach szczególnych.

Nie można również podzielić zarzutu naruszenia art. 328 kpc, gdyż z treści uzasadnienia Sądu I instancji, wbrew twierdzeniom organu rentowego jasno wynika, jakie okresy pracy przyjęte zostały do stażu pracy w warunkach szczególnych. Zarzut naruszenia art. 328 § 2 kpc może być usprawiedliwiony tylko w tych wyjątkowych okolicznościach, w których treść uzasadnienia orzeczenia sądu pierwszej instancji uniemożliwia całkowicie dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia lub w przypadku zastosowania prawa materialnego do niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego. Natomiast subiektywne przekonanie strony, że zawarte w pisemnych motywach wyroku rozważania prawne nie są wyczerpujące, nie jest wystarczające dla uznania zarzutu za słuszny.

Z podanych przyczyn orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 385 kpc.